

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: P. F.,** zastoupen Mgr. Alešem Hájovským, advokátem, se sídlem nám. Republiky 57, Tachov, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 8. 2004, č. j. 14 Az 238/2004 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 1. 2004, č. j. OAM - 3459/VL - 07 - 12 - 2003, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že ve stěžovatelových výpovědích shledal mnoho závažných nesrovnalostí a nedůvěryhodných informací. Tyto rozpory a nesrovnalosti podrobně vyjmenoval. Žalovaný proto po zhodnocení stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, v níž pouze uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, a v obecné rovině namítl porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu,

která ukládají povinnosti žalovanému v průběhu správního řízení. Soud proto usnesením ze dne 2. 8. 2004, č. j. 14 Az 238/2004 - 25, žalobu odmítl s odůvodněním, že neobsahuje žádný žalobní bod ani neuvádí, jakým konkrétním způsobem byl žalobce zkrácen na svých právech.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, kterou se domáhal jeho zrušení a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V textu kasační stížnosti stěžovatel stručně zopakoval skutečnosti, které ke svému odchodu a žádosti o azyl uvedl v průběhu řízení před žalovaným. Dále konstatoval, že žalovaný jeho žádost o azyl zamítl a krajský soud nyní napadeným usnesením odmítl. K tomu uvedl, že v současné době nemá k dispozici žádné důkazy, kterými by mohl pravdivost svých výpovědí doložit. Podle jeho názoru je na žalovaném, aby shromáždil dostatek nezbytných informací, kterými by byla potvrzena nebo vyvrácena jeho tvrzení. Dále konstatoval, že soud měl odůvodnit, proč nevyhověl jeho žádosti o azyl i podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud vedl řízení o jeho žádosti povrchně, neprovedl žádné důkazy a nedošlo tak k řádnému zjištění skutečného stavu věci. Závěrem stěžovatel požádal o přiznání náhrady nákladů řízení v celkové výši 4344 Kč.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost, přičemž s usnesením soudu se ztotožnil. Konstatoval, že jak jeho vlastní rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přestože stěžovatel v textu kasační stížnosti výslovně neuplatňuje konkrétní kasační důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu podání a povahy věci lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadené usnesení vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal postup krajského soudu v této věci a dospěl k závěru, že v rámci stěžovatelem uplatněných důvodů jeho pochybení neshledal. Pokud totiž stěžovatel namítá, že se krajský soud jeho žalobou zabýval pouze povrchně a neodůvodnil rozhodnutí o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, pak zdejší soud konstatuje, že aby se krajský soud mohl žalobou meritorně zabývat, musí být splněny zákonem stanovené podmínky řízení. Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční a koncentrační zásada, která znamená, že se soud může zabývat jen těmi námitkami, které žalobce uplatnil proti nařízenému rozhodnutí včas ve lhůtě k tomu zákonem stanovené. V důsledku přísné

dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Stěžovatel v žalobě pouze odkázal na jednotlivá ustanovení správního řádu, tyto však nijak blíže nerozvedl ani nevztáhl na okolnosti svého případu. Právní náhled na věc se však nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, nýbrž musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní o tyto skutkové děje či okolnosti se opírající právní výtky (tvrzení o porušení práva). Nejvyšší správní soud má proto za to, že se Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž jej předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu